

Rolnummer 1694
Arrest nr. 96/2000 van 20 september 2000

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 80, § 1, van de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen, gesteld door het Hof van Beroep te Brussel.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters G. De Baets en M. Melchior, en de rechters H. Boel, L. François, P. Martens, J. Delruelle, E. Cerexhe, A. Arts, M. Bossuyt en E. De Groot, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter G. De Baets,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag

Bij arrest van 28 mei 1999 in zake J. Orenbuch, C. Vanderstraeten en S. Orenbuch tegen het Gemeenschappelijk Motorwaarborgfonds, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 3 juni 1999, heeft het Hof van Beroep te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 80 § 1 van de Wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre die wetsbepaling een verschil in behandeling instelt tussen, *enerzijds*, de slachtoffers van een verkeersongeval die onvergoed gebleven zijn omdat geen enkele verzekeringsonderneming tot die vergoeding verplicht was om reden dat niet kon worden uitgemaakt welke van de bij het ongeval betrokken bestuurders aansprakelijk is, voor wie artikel 80 § 1 van voornoemde wet niet in de mogelijkheid voorziet om van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds de vergoeding te bekomen van hun schade voortvloeiende uit lichamelijke letsels, en, *anderzijds*, de slachtoffers van een verkeersongeval die onvergoed gebleven zijn omdat de identiteit van het motorrijtuig dat het ongeval heeft veroorzaakt niet is vastgesteld, of omdat geen enkele toegelaten verzekeringsonderneming tot die vergoeding verplicht was hetzij om reden van een toevallig feit waardoor de bestuurder van het voertuig dat het ongeval veroorzaakte, vrijuit ging, hetzij omdat de verzekeringsverplichting niet werd nageleefd, voor wie artikel 80 § 1 van voornoemde wet wél in de mogelijkheid voorziet om van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds de vergoeding te bekomen van hun schade voortvloeiende uit lichamelijke letsels ? »

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

De zaak voor het Hof van Beroep te Brussel heeft betrekking op een vordering tot schadevergoeding naar aanleiding van een verkeersongeval, gericht tegen het Gemeenschappelijk Waarborgfonds.

De appellanten voor het verwijzende rechtcollege, oorspronkelijke eisers, werden het slachtoffer van een frontale aanrijding tussen personenwagens. De bestuurder van het aanrijdende voertuig is strafrechtelijk vrijgesproken op grond van twijfel. Die bestuurder stelt dat hij naar links diende uit te wijken vanwege een remmanoeuvre van een voor hem rijdende wagen, wat betwist wordt door de bestuurder van die wagen, die van zijn kant stelt dat hij achterop volgde.

Wat betreft de vordering tot schadevergoeding van eisers tegen de laatstgenoemde bestuurder, oordeelde de eerste rechter dat niet ten genoegen van recht is aangetoond dat die bestuurder enige fout of onvoorzichtigheid zou hebben begaan die in oorzakelijk verband staat met het ongeval en de aan eisers toegebrachte schade. Ook de ondergeschikte vordering tegen het Gemeenschappelijk Waarborgfonds werd afgewezen omdat volgens de eerste rechter niet is voldaan aan de voorwaarden voor tussenkomst van dat Fonds.

De appellanten beperken hun hoger beroep tot hun vordering ten aanzien van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds. Het Hof van Beroep stelt vast dat *in casu* alle betrokken bestuurders geïdentificeerd, verzekerd en toegelaten bestuurders zijn en oordeelt dat er geen sprake is van een « toevallig feit » in de zin van artikel 80, § 1, 2°, van de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen. Op suggestie van de appellanten om in ondergeschikte orde een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof in verband met de mogelijke discriminatie die het voormelde artikel zou inhouden ten aanzien van bepaalde slachtoffers van een ongeval die zonder vergoeding zijn gebleven, is door het Hof van Beroep de hiervoor geciteerde vraag gesteld.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 3 juni 1999 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 23 juni 1999 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 21 juli 1999.

Memories zijn ingediend door :

- J. Orenbuch, wonende te 4500 Hoei, rue d'Italie 6, C. Vanderstraeten en S. Orenbuch, wonende te 1325 Chaumont-Gistoux, rue des Communes 16, bij op 2 augustus 1999 ter post aangetekende brief;

- het Gemeenschappelijk Motorwaarborgfonds, met zetel te 1040 Brussel, Wetenschapsstraat 21, bij op 3 augustus 1999 ter post aangetekende brief;

- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 6 augustus 1999 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 12 oktober 1999 ter post aangetekende brieven.

Het Gemeenschappelijk Motorwaarborgfonds heeft een memorie van antwoord ingediend bij op 2 november 1999 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 30 november 1999 en 31 mei 2000 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 3 juni 2000 en 3 december 2000.

Bij beschikking van 5 april 2000 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 3 mei 2000, na vastgesteld te hebben dat rechter H. Coremans, wettig verhinderd zitting te nemen, als lid van de zetel wordt vervangen door rechter H. Boel.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 7 april 2000 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikking van 2 mei 2000 heeft voorzitter G. De Baets de zaak voorgelegd aan het Hof in voltallige zitting.

Op de openbare terechtzitting van 3 mei 2000 :

- zijn verschenen :

- . Mr. P. Masureel *loco* Mr. G. Demez, advocaten bij de balie te Brussel, voor J. Orenbuch en anderen;

- . Mr. B. Maes *loco* Mr. R. Bützler, advocaten bij het Hof van Cassatie, voor het Gemeenschappelijk Motorwaarborgfonds;

- . Mr. J. Troeder *loco* Mr. M. Uyttendaele en Mr. N. Van Laer, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers A. Arts en J. Delruelle verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van de appellanten voor het verwijzende rechtscollege

A.1.1. Voor J. Orenbuch, C. Vanderstraeten en S. Orenbuch zijn de categorieën van personen tussen welke een discriminatie wordt aangevoerd weliswaar niet identiek, maar toch volstrekt vergelijkbaar : enerzijds, de slachtoffers van verkeersongevallen - zoals de appellanten - die zonder vergoeding zijn gebleven omdat de rechter niet heeft kunnen uitmaken wie van de andere bij het ongeval betrokken bestuurders aansprakelijk is en, anderzijds, de slachtoffers die zonder vergoeding zijn gebleven ofwel omdat de identiteit van het motorrijtuig dat het ongeval heeft veroorzaakt niet is vastgesteld, ofwel omdat geen enkele verzekeringsonderneming tot vergoeding is verplicht, hetzij om reden dat de verzekeringsplicht niet werd nageleefd, hetzij om reden van een toevallig feit waardoor de bestuurder van het voertuig dat het ongeval veroorzaakte, vrijuit gaat.

A.1.2. De appellanten voor het verwijzende rechtscollege zijn van mening dat er geen objectieve en redelijke verantwoording is om aan de eerstgenoemde categorie van personen de tussenkomst van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds te ontzeggen.

Zij voeren aan dat uit de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde bepaling blijkt dat het oorspronkelijk de bedoeling was het Gemeenschappelijk Waarborgfonds te doen tussenkomen in alle gevallen waar geen enkele erkende verzekeringsonderneming tot vergoeding verplicht was. De meer restrictieve tekst van het uiteindelijke artikel 80, § 1, 2°, van de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen is om louter financiële reden aangenomen. Volgens de appellanten werd aldus enkel het financiële belang van de verzekeringsondernemingen behartigd. De ongelijke behandeling kan derhalve niet verantwoord worden door een hoger algemeen belang.

A.1.3. De appellanten voor het Hof van Beroep te Brussel betogen voorts dat de verplichte tussenkomst van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds willekeurig werd beperkt : wat verantwoordt dat het Fonds, in gevallen waar geen enkele verzekeringsonderneming tot schadevergoeding verplicht is, wel moet tussenkomen wanneer de verzekeringsverplichting niet werd nageleefd of wanneer het ongeval aan een toeval te wijten is, maar niet, zoals *in casu*, wanneer het onmogelijk is de aansprakelijkheid te bepalen ? Dat onderscheid is niet objectief en redelijk verantwoord ten opzichte van het doel van de wet en evenmin ten aanzien van het op zich al niet verantwoorde financiële doel dat met de wijziging van de oorspronkelijke tekst werd beoogd.

Standpunt van de Ministerraad

A.2.1. Voor de Ministerraad is er tussen de twee categorieën van personen een fundamenteel onderscheid dat het verschil in behandeling verantwoordt : in het ene geval zijn alle voertuigen betrokken bij het ongeval geïdentificeerd, maar slagen de slachtoffers er niet in met zekerheid aan te tonen wie aansprakelijk is voor het ongeval; in het andere geval kunnen de slachtoffers met zekerheid aantonen dat de schade werd berokkend door een andere persoon, maar kunnen zij de identiteit van die persoon niet aantonen.

A.2.2. De Ministerraad wijst op de principes die de burgerrechtelijke aansprakelijkheid beheersen en herinnert eraan dat de eiser dient aan te tonen dat zijn schade werd veroorzaakt door een andere persoon. Bij gebrek aan bewijs dat iemand anders aansprakelijk is, kan het slachtoffer geen schadevergoeding verkrijgen. De stelling dat een slachtoffer van een ongeval, zonder de aansprakelijke persoon te kunnen aanwijzen, een beroep zou kunnen doen op een derde instelling om herstel te vragen voor een schade die hij mogelijkwijze zichzelf heeft aangedaan, zou een totale omkering van de beginselen van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid teweegbrengen, met belangrijke financiële gevolgen voor het Gemeenschappelijk Waarborgfonds.

De Ministerraad doet ook opmerken dat het Gemeenschappelijk Waarborgfonds enkel in de plaats treedt van een persoon die aansprakelijk is voor de schade. Men kan zich moeilijk inbeelden in wiens plaats het Fonds moet treden wanneer de bestuurder niet kan aantonen dat er wel degelijk iemand aansprakelijk is voor de schade of dat hij zelf niet aan de oorsprong van de schade ligt. De verzekeringsondernemingen die het Gemeenschappelijk Waarborgfonds financieren, staan niet in voor de eigen schade of de schade waarvan niet is aangetoond dat zij door een derde werd veroorzaakt. Bijgevolg valt niet in te zien waarom het Fonds een schade zou moeten dekken die per definitie niet kan verzekerd worden.

A.2.3. De Ministerraad verwijst vervolgens naar het arrest nr. 93/99 van 15 juli 1999 (overwegingen B.7.1 en B.7.2) en meent dat te dezen dezelfde beginselen moeten worden toegepast.

A.2.4. De Ministerraad doet ten slotte nog opmerken dat het Gemeenschappelijk Waarborgfonds uitsluitend wordt gefinancierd door verzekeringsondernemingen die de verplichte aansprakelijkheidsverzekering voor motorvoertuigen aanbieden. De tussenkomst van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds in het beoogde geval zou neerkomen op een onrechtstreekse tussenkomst van die maatschappijen voor schade die zij in feite niet moeten vergoeden. Dit zou bovendien een grotere bijdrage van die verzekeringsondernemingen impliceren, terwijl de wetgever de financiële stabiliteit van het Fonds heeft willen waarborgen.

A.2.5. De Ministerraad besluit dat het verantwoord en evenredig is de schadeloosstelling uit te sluiten wanneer het slachtoffer niet met zekerheid kan aantonen dat de schade door een derde werd berokkend.

Standpunt van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds

A.3.1. Het Gemeenschappelijk Waarborgfonds stelt dat het nooit de bedoeling is geweest om af te wijken van het gemene aansprakelijkheidsrecht en dat dus steeds vereist is dat de aansprakelijkheid voor het ongeval overeenkomstig artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek vaststaat. De wetgever heeft willen vermijden dat het Fonds zou worden aangesproken door personen die hun voertuig door eigen toedoen hebben beschadigd. Daarom kan het Fonds niet tussenkomen voor schade door een voertuig waarvan de bestuurder niet bekend is.

De geïntimeerde voor het verwijzende rechtscollege doet opmerken dat ook wanneer de bestuurder vrijuit gaat wegens een « toevallig feit » (artikel 80, § 1, 2°, van de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen) moet vaststaan welk voertuig het ongeval heeft veroorzaakt.

De wetgever heeft geenszins gewild dat het Gemeenschappelijk Waarborgfonds zou instaan voor om het even welke schade veroorzaakt door een toevallig feit, noch voor om het even welk geval waarin geen andere verzekeringsmaatschappij tussenkomt. Dat zou te zware financiële gevolgen hebben.

In de door de prejudiciële vraag bedoelde hypothese waarin de aansprakelijkheid volgens de rechter onmogelijk kan worden vastgesteld en men dus niet kan bepalen welk voertuig het ongeval heeft veroorzaakt, bevindt men zich buiten de regeling van het aansprakelijkheidsrecht. In die gevallen is het volgens het Gemeenschappelijk Waarborgfonds objectief en redelijk verantwoord de tussenkomst van dat Fonds uit te sluiten, mede rekening houdend met het doel en de gevolgen van de wettelijke opdracht van dat Fonds en met de aard van de besproken rechtsbeginselen.

A.3.2. Het Gemeenschappelijk Waarborgfonds is het eens met de appellanten voor het verwijzende rechtscollege dat de betrokken categorieën van personen vergelijkbaar zijn, maar legt de klemtoon op het bestaan van een objectieve en redelijke verantwoording voor het verschil in behandeling.

Het Gemeenschappelijk Waarborgfonds betwist daarentegen hun stelling dat geen hoger belang maar enkel een financieel belang van de verzekeringsondernemingen zou gediend zijn. Het is integendeel van het grootste algemeen belang dat die sector niet financieel ontspoorde.

Volgens de geïntimeerde voor het Hof van Beroep verliezen J. Orenbuch en consorten uit het oog dat in hun geval, in tegenstelling tot de andere gevallen, de aansprakelijkheid voor het ongeval onmogelijk kon worden vastgesteld en een volgens het aansprakelijkheidsrecht niet-vergoedbare schade werd geleden.

A.3.3. Het Gemeenschappelijk Waarborgfonds verwijst ten slotte naar het arrest van het Hof nr. 93/99 van 15 juli 1999. Volgens het Fonds kan er om dezelfde redenen ook te dezen geen sprake zijn van enige schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

- B -

B.1. De vraag heeft betrekking op de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet van artikel 80, § 1, van de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen.

Artikel 80, § 1, bepaalt :

« Elke benadeelde kan van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds de vergoeding bekomen van de schade voortvloeiende uit lichamelijke letsels die door een motorrijtuig zijn veroorzaakt :

1° wanneer de identiteit van het motorvoertuig dat het ongeval heeft veroorzaakt, niet is vastgesteld; in dat geval wordt het Fonds in de plaats gesteld van de aansprakelijke persoon;

2° wanneer geen enkele verzekeringsonderneming tot die vergoeding verplicht is hetzij om reden van een toevallig feit waardoor de bestuurder van het voertuig dat het ongeval veroorzaakte, vrij uitgaat, hetzij omdat de verzekeringsplicht niet nageleefd werd;

3° wanneer in geval van diefstal, geweldpleging of heling, de burgerrechtelijke aansprakelijkheid waartoe het motorrijtuig aanleiding kan geven, niet verzekerd is, overeenkomstig de wettelijke geoorloofde uitsluiting;

4° wanneer de vergoedingen verschuldigd zijn door een toegelaten of van toelating vrijgestelde verzekeringsonderneming, die na afstand of intrekking van de toelating in België of na het, in toepassing van artikel 71, § 1, derde lid en § 2 opgelegde verbod van activiteit in België, haar verplichtingen niet nakomt;

5° wanneer de verzekeringsonderneming failliet verklaard is.

De omvang en de voorwaarden tot toekenning van dit recht op vergoeding worden bepaald door de Koning.

In de gevallen bepaald in 2°, 3°, 4° en 5° kan de Koning de verplichtingen van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds uitbreiden tot de vergoeding van de stoffelijke schade, binnen de bijzondere perken die Hij bepaalt. »

B.2. De prejudiciële vraag nodigt het Hof uit te onderzoeken of er, wat de tussenkomst van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds tot vergoeding van de schade voortvloeiende uit lichamelijke letsels veroorzaakt door een motorvoertuig betreft, een verantwoording is voor het onderscheid tussen de twee onderstaande categorieën van personen :

- enerzijds, de slachtoffers van een verkeersongeval wanneer de identiteit van het motorrijtuig dat het ongeval heeft veroorzaakt niet is vastgesteld of wanneer geen enkele verzekeringsonderneming tot vergoeding is verplicht, hetzij om reden dat de verzekeringsplicht niet werd nageleefd, hetzij om reden van een toevallig feit waardoor de bestuurder van het voertuig dat het ongeval veroorzaakte, vrijuit gaat;

- anderzijds, de slachtoffers van een verkeersongeval wanneer niet kon worden uitgemaakt welke van de bij het ongeval betrokken bestuurders aansprakelijk is.

De in het geding zijnde bepalingen, inzonderheid artikel 80, § 1, eerste lid, 1° en 2°, hebben tot gevolg dat het Gemeenschappelijk Waarborgfonds dient tussen te komen ten aanzien van de eerstgenoemde categorie van personen, terwijl niet in die tussenkomst is voorzien ten aanzien van de tweede categorie van personen.

B.3. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.4.1. Uit de parlementaire voorbereiding van de artikelen 79 en 80 van de wet van 9 juli 1975 blijkt dat, op algemene wijze, de wetgever tot doel had het gebrek aan dekking van de burgerlijke aansprakelijkheid inzake motorvoertuigen, een sector waarin de verzekering verplicht werd gesteld, te verhelpen; daartoe heeft hij voorzien in de oprichting van een

Gemeenschappelijk Waarborgfonds dat tot taak heeft de schade te herstellen die in de in artikel 80 bedoelde gevallen door een motorvoertuig is veroorzaakt. Aldus is opgemerkt :

« Aan de hand van deze artikelen wordt een tegemoetkomingstelsel in het leven geroepen. Hierop kan een beroep worden gedaan, als voor een tak, waarin de verzekering bij de wet is opgelegd - de burgerrechtelijke aansprakelijkheid inzake motorrijtuigen - de dekking ontbreekt. Dit gemis aan dekking kan uit allerlei toestanden voortvloeien, waarvan de belangrijkste gewis hieruit voortvloeien, dat de aansprakelijke persoon - en dus de verzekeraar - onbekend is, of dat de verzekeraar in staat van faillissement verkeert. » (*Parl. St.*, Senaat, 1970-1971, nr. 269, p. 48)

De wetgever steunde op het verplichte karakter van de aansprakelijkheidsverzekering inzake motorvoertuigen (artikel 79, § 4) om de financiering van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds ten laste te leggen van de verzekeringsondernemingen die in de genoemde verzekeringstak werkzaam zijn.

B.4.2. Terwijl de wetgever in 1971 beoogde de tegemoetkoming van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds te garanderen omdat het « om redenen van sociale rechtvaardiging niet past de slachtoffers van verkeersongevallen zonder schadeloosstelling te laten, wanneer deze niet kunnen worden vergoed » (*Parl. St.*, Senaat, 1970-1971, nr. 570, p. 52), heeft hij evenwel in 1975 in een beperkte tegemoetkoming voorzien van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds en zulks op grond van volgende verantwoording van het amendement van de Regering dat tot de in het geding zijnde bepaling zou leiden :

« Volgens de tekst van het 2° van § 1 van artikel 50 zoals hij in het Doc. 570 was opgesteld, was de tussenkomst van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds verplichtend in om 't even welke hypothese van niet-interventie van een toegelaten verzekeringsmaatschappij; dit had, bijvoorbeeld, betrekking op alle beperkingen die door de wetgeving op de burgerrechtelijke aansprakelijkheid inzake motorrijtuigen aan het vergoeden der benadeelde personen worden opgelegd.

De geldelijke gevolgen van die beschikking zouden zeer zwaar geweest zijn. Dit is de reden waarom het amendement de tekst overneemt van de oorspronkelijke wet op de controle der verzekeringsondernemingen (Doc. Senaat 269) waarin de tussenkomst van het Fonds voorzien was wanneer, ingevolge de niet-naleving der verzekeringsverplichting, geen enkele toegelaten verzekeringsonderneming door de wet tot schadevergoeding verplicht is. Die zienswijze is trouwens ook die van het wetsontwerp op de verplichte verzekering van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid inzake motorvoertuigen (art. 20, § 1, 2°), dat reeds door de Kamer werd goedgekeurd.

Het amendement voert, bovendien, een beschikking in die de wil weergeeft van de leden der Commissie van Economische Zaken om de verplichte tussenkomst van het Fonds uit te breiden tot het herstel van de schade die veroorzaakt wordt door een verkeersongeval dat aan een toeval te wijten is (Doc. Senaat, 570, blz. 52). » (*Parl. St.*, Senaat, 1974-1975, nr. 468-2, p. 19).

B.5.1. Rekening houdend met het beoogde doel van de regelgeving en met de budgettaire mogelijkheden van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds, dat moet worden gefinancierd met bijdragen van de verzekeringsmaatschappijen die toegelaten zijn om de burgerrechtelijke aansprakelijkheid inzake motorvoertuigen te verzekeren (artikel 79, § 4), is het niet onredelijk dat de wetgever de tussenkomst van het Fonds beperkt.

B.5.2. De wetgever heeft aldus de tegemoetkoming van het Fonds enkel toegekend in elk van de in artikel 80, § 1, eerste lid, beschreven gevallen.

B.5.3. Het is in het licht van de onder B.4.2 beschreven doelstellingen en rekening houdend met de beperkingen die zij inhouden dat de grondwettigheid van de in het geding zijnde bepalingen moet worden onderzocht.

B.6. Het staat niet aan het Hof te zeggen of het billijk zou zijn andere gevallen toe te voegen aan die waarin op beperkende wijze is voorzien in de wet of om te beoordelen of het opportuun is de verplichtingen van het Fonds te verzwaren. Het Hof kan enkel onderzoeken of, in zoverre de betwiste bepalingen aan de in de verwijzingsbeslissing aangegeven categorie van personen niet toestaan de tegemoetkoming van het Fonds te verkrijgen, zij een onverantwoord verschil in behandeling in het leven roepen.

B.7.1. Het gaat om de categorie van personen die verwond werden terwijl ze zich in een voertuig bevonden waarvan de bestuurder geen enkele fout heeft begaan, naar aanleiding van een ongeval dat is veroorzaakt door een ander voertuig dat door een verplichte verzekering is gedekt, maar die niet schadeloos worden gesteld om de enige reden dat noch de verklaringen van de betrokken personen, noch van getuigen, noch een materieel element het mogelijk maken vast te stellen, onder de bestuurders van het tweede en een derde voertuig die eveneens aanwezig waren op de plaats van het ongeval, wie een fout heeft begaan met betrekking tot het ongeval.

B.7.2. Die personen bevinden zich in een situatie die, ten aanzien van de doelstellingen van de wetgever, in alle opzichten soortgelijk is met diegene die in artikel 80, § 1, eerste lid, van de wet worden vermeld. De enkele omstandigheid dat het niet mogelijk is geweest vast te stellen wie aansprakelijk is voor het ongeval, terwijl dat artikel enkel het geval vermeldt waarin de aansprakelijke niet is geïdentificeerd, is niet relevant om het bekritiseerde verschil in behandeling te verantwoorden.

B.8. De prejudiciële vraag dient binnen de in B.7.1 nader bepaalde perken bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 80, § 1, eerste lid, van de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het de tegemoetkoming van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds weigert aan de in B.7.1 beschreven categorie van personen.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 20 september 2000, door de voormelde zetel, waarin rechter E. Cerexhe voor de uitspraak is vervangen door rechter R. Henneuse, overeenkomstig artikel 110 van de voormelde wet.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

G. De Baets